

...minus 100 a odpočítávám...

V bílém světle, které sem padalo oknem, mžourala na teploměr. Za ní se v drobném dešti tyčily další výškové budovy Družstevního města jako střelecké věže věznice. Ve světlíku pod ní vlály na prádelních šňůrách vyprané hadry. Mezi odpadky pobíhaly krysy a vypasené pouliční kočky.

Podívala se na svého manžela. Seděl u stolu a nepřítomně soustředěný zíral na VÉVÉ. Zíral na ni už několik týdnů. To mu vůbec nebylo podobné; vždycky ji nenáviděl. Byla samozřejmě v každém bytě – byl na to zákon – ale stále ještě bylo povoleno ji vypnout. Návrh zákona o povinném sledování z roku 2021 o šest hlasů nezískal potřebnou dvoutřetinovou většinu. Běžně se na ni vůbec nedívali, ale od té doby, co Cathy onemocněla, sledoval upoutávky na soutěže o velké peníze. Děsilo ji to.

Na pozadí vlezlého vykřikování hlasatele, který ze sebe o poločase chrлил přehled zpráv, donekonečna naříkala horečkou ochraptělá Cathy.

„Je to zlé?“ zeptal se Richards.

„Ani ne.“

„Nekecej.“

„Čtyřicet.“

Práskl oběma pěsti do stolu, až zarachotil plastový talíř.

„Zavoláme doktora. Nesmíš se tolik trápit. Víš –“ Začala rychle drmolit, aby ho rozptýlila; znovu se od ní odvrátil k obrazovce. Poločasová přestávka skončila a znovu se hrálo. Nešlo samozřejmě o žádné velké peníze, jen o běžnou soutěž mimo hlavní vysílací čas, nazvanou *Běhací pás k dolarům*. Brali jenom lidi s chronickým onemocněním srdce, jater nebo plic, občas to pro odlehčení proložili nějakým mrzákem. Za každou

minutu, kterou soutěžící vydržel na běhacím pásu (za doprovodu neustálého žvanění moderátora soutěže), získal deset dolarů. Každé dvě minuty položil moderátor soutěžícímu bonusovou otázku ve vybrané kategorii (ten současný, muž z Hackensacku se šelestem na srdci, měl jako koníčka americkou historii) za padesát dolarů. Jestliže soutěžící, jemuž se točila hlava, sotva popadal dech a srdce mu v hrudi provádělo akrobatické kousky, nezodpověděl otázku správně, strhli mu z výhry padesát dolarů a zrychlili pás.

„To zvládneme, Bene. Určitě. Vážně. Já jí –“

„Co?“ podíval se na ni drsně. „Ty ji z toho dostaneš? Tak to už ne, Sheilo. Potřebuje opravdového doktora. Už žádnou porodní bábu ze sousedství, která má špinavý ruce a táhne z ní whisky. Doktora s moderním vybavením. Já to zařídím.“

Přešel místnost a oči, které se mu hypnotizovaně stáčely k VÉVÉ, se zabodly do oloupané zdi nad dřezem. Vzal si z háčku džínovou bundu a trhanými pohyby se do ní navlékl.

„Ne! Ne, to... to nedovolím. Nepůjdeš přece –“

„A proč ne? Přinejhorším dostaneš pár dolarů příspěvku na dítě bez otce. Tak jako tak se o ni zatím budeš muset starat.“

Nikdy nebyla moc hezká a za ta léta, co manžel nepracoval, hodně vychrtlá, ale teď vypadala nádherně... vladařsky. „To neberu. To tomu ouřadovi radši za dva dolary dám, ale s *těma*hle špinavejma prachama ho pošlu zpátky. Měla bych snad vzít odměnu za padnutí svého chlapa?“

Obrátil se k ní, vážný a zachmuřený, a cítil v sobě něco, co ho oddělovalo, to neviditelné něco, s čím Sít' bezohledně počítala. Byl dinosaurem své doby. Ne velkým, ale stále přežitkem, překážkou. Možná i nebezpečím. Kolem malých částic se kondenzují velká mračna.

Ukázal k ložnici. „Umíš si představit, že bude ležet v neoznačeném chudinském hrobě? Jak by se ti to zamlouvalo?“

Na to dokázala reagovat jen nesmyslným žalem. Zkrabatila tvář a rozplakala se.

„Bene, tohle přesně oni chtěj, aby lidi jako my, jako ty –“
„Třeba mě nevezmou,“ řekl v otevřených dveřích. „Třeba v sobě nemám to, co hledaj.“

„Když půjdeš teď, zabijou tě. A já se na to budu dívat. Chceš, abych se na to s ní dívala ve vedlejší pokojí?“ Přes slzy jí bylo sotva rozumět.

„Chci, aby dál žila.“ Pokusil se zavřít dveře, ale postavila se mezi ně.

„Tak mě polib, než půjdeš.“

Políbil ji. Na konci chodby se otevřely dveře a z nich vyhlédla paní Jennerová. Zavanula k nim k zešílení dráždivá vůně hovězího z konzervy a kapusty. Paní Jennerové se vedlo dobře – vypomáhala v místním levném dragstóru a měla téměř neomylný čich na držitele ilegálních karet.

„Vezmeš si ty peníze?“ zeptal se Richards své ženy. „Neuděláš nějakou hloupost?“

„Vezmu si je,“ zašeptala. „Ty víš, že si je vezmu.“

Rozpačitě ji objal, rychle se od ní odvrátil a seběhl po strmém, špatně osvětleném schodišti.

Stála ve dveřích a otrásala se němými vzlyky, dokud dole pod paterými schody neuslyšela duté prásknutí dveří, a pak si přitáhla k obličejí zástěru. Stále svírala v ruce teploměr, jímž měřila dítěti teplotu.

Paní Jennerová se k ní tiše přišourala a zatahala ji za zástěru. „Drahoušku,“ zašeptala, „až dostanete ty peníze, můžu vám sehnat penicilin z černého trhu... opravdu levně... a kvalitní –“

„Vypadněte!“ zaječela na ni.

Paní Jennerová se stáhla a instinktivně obnažila začernalé pahýly horních zubů. „Jen jsem vám chtěla pomoci,“ zamumlala a odcupkala do svého bytu.

Cathyin nářek lehce pronikal přes dřevoplastovou stěnu. U paní Jennerové vřískala a hulákala VÉVÉ. Soutěžící v *Běhacím pásu k dolarům* právě nezodpověděl bonusovou otázku a dostal infarkt. Odnášeli ho na nosítkách a obecnostvo tleskalo.

Paní Jennerová si zapsala jméno Sheily Richardsové do svého zápisníku a horní ret se jí při tom zdvihal a padal jako metronom. „No tak uvidíme,“ řekla nikomu. „Prostě uvidíme, ty náno nafrněná.“

Prudce zaklapla zápisník a posadila se ke sledování dalšího soutěžícího.

...minus 099 a odpočítávám...

Když Richards vyšel na ulici, mrholení zesílilo v déšť. Velký reklamní teploměr **Vaší cestou do ráje Zelená láska** je přes ulici ukazoval deset a půl stupně. (*Přesně ta správná teplota vykročit se Zelenou láskou – přímo do ráje!*) Takže v jejich bytě může být tak patnáct šestnáct. A Cathy má horečku.

Po popraskaném a zpuchýřovatělém betonu ulice líně přešla krysa. Na druhé straně ulice stál na rozpadajících se osách rezavělý vrak prastarého humberu z roku 2013. Byl kompletně odstrojený, včetně ložisek kol a úchyťů motoru, ale poldové ho neodtáhli. Poldové už si na jih od Kanálu moc netroufali. Družstevní město bylo změtí krysami zamořených parkovišť, opuštěných obchodů, sídlišť a vydlážděných hřišť. Zákon tu vytvářely motorkářské gangy a všechny ty novinové články o neohrožené Blokové policii Jižního města byly vycucané z prstu. Ulice byly přízračně tiché. Když jste se chtěli někam dostat, buď jste jeli pneumobusem, nebo si vzali obranný sprej.

Šel rychle, nerozhlížel se, o ničem nepřemýšlel. Vzduch byl hustý a prosycený sirným pachem. Kolem něj se s řevem přehnal čtyři motorky a jedna vyrvala z vozovky kus asfaltu. Richards snadno uhnul. Minuly ho také dva pneumobusy a ovanuly vzduchem, ale nemávl na ně. Týdenní dávku v nezaměstnanosti ve výši dvaceti starých dolarů už utratili. Na jízdenku

už mu nezbývalo. Potulné gangy zřejmě vycítily jeho chudobu a neotravovaly ho.

Výškové budovy, stavební parcely, prázdná parkoviště, tu a tam obehnaná pletivovými ploty, všude prázdnost až na pár rozbraných troskách všeho možného; na chodnících křídou nakreslené sprostěřny, které teď odplavoval déšť. Rozbitá okna, krysy, promáčené pytle s odpady poházené po chodnících i v odtokových korytech. Kostřbatá graffiti na drolicích se šedých zdech: BÍLEJ, NENECH NAD SEBOU ZAPADNOUT SLUNCE, SLYŠÍŠ? CHUDÁCI KOUŘEJ PTÁKY. TVOJE MÁMA JE NADRŽENÁ. UKAŽ MI SVŮJ BANÁN. TOMMY DÝLUJE. HITLER BYL ŘÍZEK. MARY. SID. ZABIJTE VŠECKY ŽIDY. Sodíkové lampy instalované v sedmdesátých letech byly rozbité kameny a kusy betonu z chodníků. Žádný technik je sem nepřišel vyměnit; ti jsou všichni placení v nových úvěrových dolarech. Technici bydlí na okraji města, kamaráde. V parádní čtvrti. Tady je ticho, až na blížící a vzdalující se šumění pneumobusu a ozvěnu Richardsových kroků. Tohle bojiště ožívá jen v noci. Za dne je tu opuštěné šedé ticho a kromě koček a krysy a tlustých bílých červů v odpadcích se tu nic nehýbe. A ve vzduchu nic než hnilobný pach toho slavného roku 2025. Kabely VěVé jsou bezpečně uloženy pod zemí a jen pitomec nebo revolucionář by je chtěl poškodit. VěVé je náplní snů a chlebem života. Dávka heráku je za dvacet starých, dávka frisca taky za dvacet, ale VěVé tě oblbně úplně zadarmo. Tam na druhé straně kanálu běží stroje na sny nepřetržitě čtyřicet hodin denně, ale jen na nové dolary, a ty mají jen zaměstnaní lidé. Ty zbylé čtyři miliony nezaměstnaných žijí jižně od Kanálu v Družstevním městě.

Richards ušel tři míle a občasné, zpočátku těžkými mřížemi opatřené obchody s lihovinami a tabákem houstly. Pak k nim přibývaly různé vykřičené domy (!!24 zvrácenosti – spočítejte si je!!), zastavárny, krevní banky. Na každém rohu posedávali na motorkách kluci s dlouhými vlasy a pod obrubníky chodní-

ků byly závěje nedokouřených špeků. BOHATÝ VYZNÁVAJ ZELENOU LÁSKU.

Už viděl mrakodrapy, jak se vypínají k nebi, vysoké a čisté. Nejvyšší byl Palác Her, sto poschodí, horní polovina zahalená v oblacích a smogu. Celou další míli cesty z něj nespouštěl oči. Byla tu teď i dražší kina a specializované prodejny s marihuanou bez občerstvení (ale venku stál nájemní polda s důstojnickým opaskem s řemenem přes rameno, na němž měl zavěšený elektrický obušek). Na každém rohu městský policajt. Park U Lidové fontány: vstupné 75 centů. Dobře oblečené matky dozíraly na své děti, které dováděly na umělém trávníku za drátěným plotem. Po každé straně brány jeden policajt. Dojemný průhled na fontánu.

Přešel Kanál.

Palác Her se zvětšoval, jak se k němu blížil, a s neosobními navrstvenými řadami kancelářských oken zasazených v leštěném kameni vypadal stále podivněji. Policajti Richardse sledovali, připraveni ho popohnat nebo zatknout, kdyby začal nějak podezřele okounět. V téhle čtvrti mohl muž v neforemných šedých kalhotách, s delšími, rovně sestřiženými vlasy a s propadlýma očima, hledat jedině: Palác Her.

Kvalifikační zkoušky začínaly přesně v poledne, a když se Ben Richards postavil do fronty, byl ještě devět bloků a přes míli daleko od Paláce Her. Fronta se před ním táhla jako nekonečný had a brzy se za něj začali radit další. Policisté je pozorovali, ruce buď na pažbách pistolí nebo na elektrických obušcích. Anonymně, opovržlivě se usmívali.

– Nepřipadá ti tamhleten trochu jako debil, Franku? Mně teda jo.

– Tamhleten se mě ptal, jestli by si tu nemohl někam odskočit. Je to vůbec možný?

– Ty parchanti vůbec –

– Zabili by vlastní mámu kvůli –

– Smrděl, jako by se nekoupal aspoň –

– Není to nic jinýho než zrudý, jako vždycky –
Skláněli hlavy před deštěm a nazdařbůh šoupali nohama, až se po chvíli začala fronta hýbat.

...minus 098 a odpočítávám...

Po čtvrté hodině se Ben dostal do hlavní recepce, odkud ho poslali ke stolu číslo 9 (Q-R). Žena, která seděla u rachotící raznice plastových karet, se tvářila unaveně, přísně a neosobně. Podívala se skrz něj.

„Jméno – příjmení, křestní, prostřední.“

„Richards, Benjamin Stuart.“

Prsty se zakmitaly na klávesách. *Drr – drr – drr*, zarachotil stroj.

„Věk, výška, váha.“

„Dvacet osm, sto osmdesát sedm, sedmdesát čtyři.“

Drr – drr – drr.

Obrovská hala zněla ozvěnou jako hrobka. Otázky byly kladeny a zodpovídány. Lidé byli v pláči vyváděni. Lidé byli vyhazováni. Chraplavé hlasy se zdvihaly v protestech. Jeden dva výkřiky. Otázky. Stále otázky.

„Poslední škola, kterou jste navštěvoval?“

„Odborné učiliště.“

„Vysokou školu nemáte?“

„Ne.“

„Kolikaletá byla ta škola a v kolika letech jste z ní odešel?“

„Dvouletá. V šestnácti.“

„Důvod odchodu?“

„Oženil jsem se.“

Drr – drr – drr.

„Jméno a věk vaší manželky, pokud žije?“

„Sheila Catherine Richardsová, dvacet šest.“

„Jména a věk dětí, pokud máte?“

„Catherine Sarah Richardsová, osmnáct měsíců.“

Drr – drr – drr.

„A poslední otázka, pane. A nesnažte se lhát; zjistí to při lékařské prohlídce a diskvalifikují vás. Užíval jste někdy heroin nebo syntetický amfetaminový halucinogen zvaný Sanfranciská rána?“

„Ne.“

Drr.

Ze stroje vyskočila plastová karta a žena mu ji podala. „Neztraťte ji, pane, jinak byste příští týden musel přijít znovu.“

Zahleděla se na něj a tentokrát ho viděla – jeho obličej, zlostné oči, vytáhlou postavu. Nevypadá špatně. Aspoň nějaká inteligence. Dobrý základ.

Vytrhla mu kartu a odstříhla pravý horní roh, takže teď vypadala trochu poškozeně.

„Proč jste to udělala?“

„O to se nestarejte, dlouháne. Jednou vám to někdo řekne. Možná.“ Ukázala přes rameno do dlouhé chodby, která vedla k řadě výtahů. Lidi, kteří přicházeli od stolů, zastavovali, a než je pustili dál, kontrolovali jejich plastové identifikační karty. Richards pozoroval, jak policajt zastavuje rozklepaného, v obličejí nažloutlého feťáka a ukazuje mu dveře. Feťák se rozplakal. Ale odešel.

„Je to tvrdý svět, dlouháne,“ řekla žena za stolem bez soucitu. „Tak jděte dál.“

A Richards šel. A za ním už začínala další zpověď.

...minus 097 a odpočítávám...

V čele haly za psacími stoly ho plácla po rameni tvrdá mozolnatá ruka. „Kartu, příteli.“

Richards ji ukázal. Polda se uklidnil a zatvářil se trochu zklamaně.

„Vy je rád vracíte, co?“ zeptal se Richards. „To je pak pocit moci, že jo?“

„Chceš se vrátit do města, blbečku?“

Richards kolem něj prošel a polda se ani nehnul.

Zastavil se v polovině cesty k řadě výtahů a ohlédl se.

„Ty, poldo!“

Policajt se na něj bojechtivě zahleděl.

„Máš rodinu? Příští týden to můžeš být ty.“

„Jdi dál!“ zařval rozzuřeně policajt.

Richards s úsměvem vykročil.

U výtahů byla fronta asi dvaceti uchazečů. Richards ukázal jednomu policistovi svou kartu a ten si ho pozorně prohlédl.

„Drsnej chlapec, co, synku?“

„Asi jako vy bez tí bouchačky a s kalhotama spuštěnejma ke kotníkům,“ řekl Richards, stále s úsměvem. „Nechcete to zkusit?“

Chvilí se mu zdálo, že mu ji policajt natáhne. „Oni si tě srovnaj,“ řekl policajt. „Než skončíš, budeš se plazit po kolenou.“

Policajt odešel zkontrolovat karty tří nově příchozích.

Muž před Richardsem se obrátil. Měl nervózní, nešťastný výraz v obličeji a kudrnaté vlasy, které mu uprostřed čela rostly do špičky. „Hele, brácho, přece si je nechceš zneprátnit. K nim se donese všechno.“

„Opravdu?“ podíval se na něj mírně Richards.

Muž se odvrátil.

Dveře výtahu se náhle otevřely. Před řadu ovládacích tlačítek se postavil černý policajt s velkým břichem. Na malé stoličce seděl v jakési budce z neprůstřelného skla, umístěné až v zadní části velké kabiny výtahu, další policajt a četl si 3D časopis *Pervert*. Mezi kolena mu spočívala brokovnice s upilovanou hlavní. Na dosah vedle sebe měl patrony.

„Postupujte dozadu!“ vykřikoval tlustý polda se znuděnou důležitostí. „Postupujte dozadu! Postupujte dozadu!“

Namačkali se na sebe tak, že hlubší nádech byl nemožný. Richardse ze všech stran tísnili smutní lidé. Vyjeli do druhého poschodí. Dveře se otevřely. Richards, který o hlavu převyšoval všechny v kabině, uviděl velkou čekárnu s mnoha židlemi, jíž dominovala obrovská VěVé. V jednom rohu stál automat na cigarety zdarma.

„Vystupovat! Vystupovat! Vlevo se prokazujte kartami!“

Vystoupili a ukázali karty neosobnímu objektivu kamery. Poblíž postávali tři policajti. Asi u tuctu karet se z nějakého důvodu rozezněl bzučák a jejich držitelé byli vystrkáni z řady a rychle odvedeni.

Richards ukázal svou kartu a byl poslán dál. Zašel k automatu na cigarety, vzal si krabičku blamek a posadil se co nejdál od VěVé. Zapálil si cigaretu, vydechl a rozkašlal se. Nekouřil už skoro půl roku.

...minus 096 a odpočítávám...

Téměř okamžitě zavolali na lékařskou prohlídku lidi s příjmením začínajícím od A. Zvedlo se přes dvacet mužů a nepochodovalo do dveří za VěVé. Nad nimi visela velká cedule TUDY a pod ní šipka ukazující na dveře. O nízké gramotnosti uchazečů o hry se obecně vědělo.

Asi tak každých patnáct minut brali nové písmeno. Ben Richards se posadil kolem páté, a tak odhadoval, že než se k němu dostanou, bude čtvrt na devět. Litoval, že si s sebou nevezl knihu, ale pak si řekl, že je to možná dobře. Na knihy tu pohlíželi přinejmenším podezíravě, zvláště u někoho, kdo přišel z jižního břehu Kanálu. Takový časopis *Pervert* byl bezpečnější.

Roztěkaně sledoval zprávy o šesté (boje v Ekvádoru přitvrdily, v Indii došlo ke kanibalským orgiím, Detroitští Tygři porazili v odpoledním zápase Hardinské kočky 6:2), a když v půl sedmé začala první večerní hra o velké peníze, přešel nepokojně

k oknu a vyhlédl ven. Teď když už byl rozhodnutý, hry ho zase začaly nudit. Většina ostatních však sledovala *Zábavné střelby* s úděsným zaujetím. Příští týden tam mohou být oni.

Venku den pomalu krvácel do soumraku. Nad oknem ve druhém patře uháněly skrze energetické prstence vlaky visuté dráhy a jejich silná čelní světla roztínala šedý vzduch. Dole na chodnicích začínaly davy mužů a žen (většinou samozřejmě techniků a úředníků Sítě) svůj večerní hon za zábavou. Legální dealer na rohu přes ulici bedlivě střežil své zboží. Pod Richardsem prošel nějaký muž, do nějž byly po obou stranách zavěšeny krasavice v sobolích kožiších; trojice se něčemu smála.

Najednou pocítil zoufalý nával stesku po Sheile a Cathy a zatoužil jim zavolat, ale měl dojem, že nesmí. Samozřejmě, stále ještě mohl odejít; několik lidí už to udělalo. Se záhadnými úsměvy přešli místnost a vyšli dveřmi označenými nápisem NA ULICI. Vrátit se do bytu, kde ve vedlejším pokoji leží jeho dcera sužovaná horečkou? Ne. To nejde. To nejde.

Ještě chvíli postál u okna a pak se vrátil a posadil se. Začínala nová hra, *Vykopej si hrob*.

Člověk, který seděl vedle Richardse, se neklidně popotohoval za ruku. „Je pravda, že už na prohlídce vyhodí třicet procent lidí?“

„To nevím,“ řekl Richards.

„Ježíšmarjá,“ řekl ten muž. „Já mám bronchitidu. Možná tak na *Běhací pás k dolarům*...“

Richardse nenapadlo, co by měl říct. Dech toho chlapa připomínal vzdálený zvuk nákladáku jedoucího do prudkého kopce.

„Já mám rodinu,“ řekl muž s tichým zoufalstvím v hlase.

Richards se podíval na VěVé, jako by ho ta soutěž zajímala.

Muž dlouho mlčel. Když se program v půl osmé znovu změnil, Richards slyšel, jak se ptá na lékařskou prohlídku člověka po svém druhém boku.

Venku už padla tma. Richards přemýšlel, jestli ještě prší. Vypadalo to na velice dlouhý večer.

...minus 095 a odpočítávám...

Bylo jen pár minut po půl desáté, když prošli dveřmi pod rudou šipkou do vyšetřovny uchazeči od písmene R. Původní vzrušení z nich většinou vyprchalo a buď horlivě sledovali VÉVÉ, nebo dřímali. Jméno muže s hlučným dechem začínalo na L a zavolali ho už před více než hodinou. Richardsovi blesklo hlavou, jestli ho vyhodili.

Vyšetřovna byla dlouhá kachlíčková místnost osvětlená zářivkami. Vypadala jako montážní linka se znuřenými doktory na různých stanovištích.

Nechtěl by někdo z vás prohlídnout mou holčičku? pomyslel si Richards zatrpkle.

Uchazeči ukázali své karty na další objektiv kamery zapuštěné ve zdi a bylo jim přikázáno, aby se zastavili u věšáků. Přistoupil k nim doktor v dlouhém bílém laboratorním plášti, s deskami v podpaží.

„Svlékněte se,“ řekl, „a pověste si šaty na háčky. Zapamatujte si číslo svého háčku a sdělte ho zřízenci na konci řady. O své cennosti se nebojte. Tady o ně nikdo nestojí.“

Cennosti. To je teda fór, pomyslel si Richards, když si rozepínal košili. Měl prázdnou peněženku s několika fotkami Sheily a Cathy, půl roku starý účet z opravy obuvi za výměnu podrážky, kroužek na klíče s jediným klíčem od vstupních dveří do bytu, dětskou ponožku, o níž nevěděl, kde se mu tam vzala, a balíček blamek z automatu.

Měl na sobě potrhané boxerky, protože Sheila trvala na tom, že bez nich ho nepustí, ale mnozí muži byli pod kalhotami nastro. Brzy tu stáli všichni nazí a bezejmenní a mezi nohama se jim houpaly penisy jako zapomenuté válečné kyje. Všichni drželi v ruce kartu. Někteří šoupali nohama, jako by byla podlaha studená, i když nebyla. Ve vzduchu se vznášel mdlý, neosobně nostalgický pach alkoholu.

„Utvořte zástup,“ přikázal jim doktor s deskami v podpaží. „Vždycky ukažte kartu. A poslouchajte pokyny.“

Zástup se pohnul. Richards viděl, že u každého lékaře stojí policista. Sklopil oči a trpělivě čekal.

„Kartu.“

Předal kartu. První doktor si poznamenal číslo a řekl: „Otevřete ústa.“

Richards je otevřel. Jazyk měl ochablý.

Další doktor mu posvítíl do očí tenkým paprskem jasného světla a pak se mu podíval do uší.

Další mu přiložil k hrudi chladný kruh stetoskopu. „Zakašlejte.“

Richards zakašlal. Z konce řady vyvlekli jednoho muže. Kdyby tohle udělali jemu, poslal by na ně právníka. Potřeboval peníze.

Doktor přesunul stetoskop. „Zakašlejte.“

Richards zakašlal. Doktor si ho otočil a přiložil mu stetoskop na záda.

„Zhluboka se nadechněte a zadržte dech.“ Stetoskop se pohnul.

„Vydechněte.“

Richards vydechl.

„Jděte dál.“

Tlak mu změřil usmívající se doktor s páskou přes oko. Pak ho krátce prohlédl plešatý doktor s několika velkými hnědými skvrnami, podobnými jaterním skvrnám, na temeni. Vsunul mu chladnou ruku mezi šourek a stehno.

„Zakašlejte.“

Richards zakašlal.

„Běžte dál.“

Změřili mu teplotu. Pak musel plivnout do kelímku. Byl v polovině. V polovině vyšetřovny. Dva nebo tři muži už skončili a zřízenec s těstovitou tváří a králíčími zuby jim přinášel v drátěných koších jejich oblečení. Půl tuctu dalších vytáhli z řady a poslali je ke schodům.

„Předkloňte se a roztáhněte si pŕlky.“

Richards se předklonil a roztáhl si pŕlky. Do konečníku mu vnikl prst v nějakém plastovém obalu, zašátral a stáhl se.

„Běžte dál.“

Vešel do kóje opatřené ze tří stran závěsy, jako to bývalo u voleb – než se zavedením elektronického hlasování před jedenácti lety éra zástěn skončila – a vymočil se do modrého kelímku. Doktor si ho od něj vzal a postavil ho do drátěného stojánku.

Na dalším stanovišti se postavil před tabuli s písmeny. „Čtěte,“ řekl doktor.

„E – A, L – D, M, F – S, P, M, Z – K, L, A, C, D – U, S, G, A –“

„To stačí. Běžte dál.“

Vešel za další pseudovolební zástěnu a nasadil si sluchátka. Řekli mu, že když něco uslyší, má stisknout bílé tlačítka, a když to přestane slyšet, tak červené. Ten zvuk byl velice tichý a vysoký – asi jako píšťalka pro psy, naladěná na frekvenci pro lidi sotva slyšitelnou. Richards mačkal tlačítka, dokud mu neřekli, aby přestal.

Zvážili ho. Prozkoumali mu klenbu chodidel. Postavili ho před fluoroskop a nasadili mu olověnou zástěru. Doktor, který žvýkal žvýkačku a něco si nemelodicky broukal, udělal několik snímků a poznamenal si číslo jeho karty.

Richards přišel v asi třicetičlenné skupině. Na konec místnosti jich došlo dvanáct. Někteří už byli oblečení a čekali na výtah. Asi tucet dalších vytáhli z řady. Jeden se pokusil napadnout doktora, který ho vyloučil, a byl zneškodněn elektrickým obuškem nastaveným na plný výkon. Padl k zemi jako podřátý.

Richards se dostal k nízkému stolu, kde se ho ptali asi na padesát různých nemocí, většinou respiračních. Když jim Richards řekl, že mají v rodině chřipku, doktor se na něj přísně zahleděl.

„Žena?“

„Ne, dcera.“

„Věk?“

„Rok a půl.“

„Byl jste imunizován? Nepokoušejte se lhát!“ zařval náhle doktor, jako by se o to Richards už pokoušel. „Zkontrolujeme si vaše zdravotní záznamy!“

„Imunizován v červenci 2023. Druhá injekce v září 2023. Blokovaná zdravotní klinika.“

„Běžte dál.“

Richards pocítil náhlé nutkání sáhnout přes stůl a zakroutit tomu všivákovi krkem. Místo toho šel dál.

Na posledním stanovišti se ho přísně vyhlížející nakrátko ostříhaná doktorka s naslouchátkem v uchu zeptala, jestli není homosexuál.

„Nejsem.“

„Byl jste někdy obviněn z těžkého zločinu?“

„Ne.“

„Máte nějaké vážné fobie? Tím myslím –“

„Ne.“

„Radši byste si měl poslechnout definici,“ řekla s nádechem blahosklonnosti. „Myslím tím –“

„Jestli mě nepřepadají nějaké náhlé neodbytné strachy, jako je akrofobie nebo klaustrofobie. Nepřepadají.“

Sevřela pevně rty a chvíli to vypadalo, že má na jazyku nějakou ostrou poznámku.

„Užíváte nebo užíval jste nějaké halucinogenní nebo návykové látky?“

„Ne.“

„Nebyl někdo z vašich příbuzných zatčen za činnost proti státu nebo proti Síti?“

„Ne.“

„Podepište tuhle přísahu loajality a tento propouštěcí formulář Herní komise, pane... Richardsi.“

Naškrábal svůj podpis.

„Ukažte zřízenci svou kartu a řekněte mu číslo –“

Odešel od ní uprostřed věty a ukázal palcem na zřízence s králíčími zuby. „Číslo dvacet šest, Bugsi.“ Zřízenec mu přinesl věci. Richards se pomalu oblékl a zamířil k výtahu. V zadku cítil teplo a trochu kluzko po lubrikantu, který doktor použil. Bylo mu z toho trapně a připadal si znásilněný.

Když byli všichni pohromadě, dveře výtahu se otevřely. Budka z neprůstřelného skla byla tentokrát prázdná. Policajt u ovládacích tlačítek byl hubený muž s velkou bulkou vedle nosu. „Postupte si dozadu,“ řekl zpěvně. „Postupte si prosím ještě dozadu.“

Jak se dveře zavíraly, Richards uviděl někoho na konci chodby. Blížil se k nim ten doktor s deskami v podpaží. Pak se dveře zaklaply a výjev zmizel.

Vyjeli do třetího poschodí a dveře se otevřely do obrovské, slabě osvětlené ložnice. Zdálo se, že řady úzkých plátěných lehátek s železnou konstrukcí se táhnou donekonečna.

Při vycházení z výtahu je kontrolovali dva policisté a udávali jim čísla lehátek. Richards měl 940. Na lehátku byla jedna hnědá deka a velice plochý polštář. Richards si lehl a boty odkopl na podlahu. Nohy mu přečnivaly, ale s tím se nedalo nic dělat.

Složil si ruce pod hlavu a zahleděl se do stropu.

...minus 094 a odpočítávám...

Ráno ho vytrhl ze spánku velice hlučný bzučák. Na okamžik byl zmatený a dezorientovaný; napadlo ho, jestli Sheila nekoupila budík nebo co. Pak mu to došlo a posadil se.

Po padesátičlenných skupinách je odvedli do obrovské koupelny, kde ukázali své karty na kameru střeženou policistou. Richards vešel do modře vykachlíčkováného boxu, v němž bylo zrcadlo, umyvadlo, sprcha a toaleta. Na policiče nad umyvadlem ležela řada kartáčků zabalených v celofánu, elektrický

holicí strojek, kostka mýdla a načatá tuba zubní pasty. V rohu zrcadla byla nalepená cedulka s nápisem: *BERTE OHLEDY NA ZAŘÍZENÍ!* Pod to někdo načmáral: *JÁ BERU OHLEDY JEN NA SVOU PRDEL!*

Richards se osprchoval, osušil ručníkem z vršku připravené hromádky, oholil a učesal.

Pak je vpustili do samoobslužné restaurace, kde znovu ukázali své karty. Richards si vzal podnos a sunul jej po nerezové římse. Dostal krabici vloček, talíř mastných opečených brambor, naběračku míchaných vajec, topinku studenou a tvrdou jako mramorový náhrobní kámen, půl pinty mléka, šálek bahnité kávy (bez smetany), sáček cukru, sáček soli a hrudku margarínu na čtverečku umaštěného papíru.

Zhltal to jako všichni. Pro Richardse to bylo první pořádné jídlo od té doby, co snědl pár dílků mastné pizzy a státem přidělované pilulky, a to už bylo bůhvíky. Přesto to bylo podivně mdlé, jako by z toho nějaký upírský šéfkuchař v kuchyni vysál veškerou chuť a ponechal pouhé živiny.

Co vlastně doma snídaly ty dvě? Podpůrné pilulky. Dítě umělé mléko. Zmocnilo se ho náhlé zoufalství. Bože, kdy už uvidí peníze? Dneska? Zítří? Příští týden?

Nebo je to možná taky lest, okázalý manévr. Třeba je to jen chiméra a žádný hrnec se zlaťáky je nečeká.

Seděl a zíral do prázdného talíře, dokud bzučák nenahlásil sedmou. Pak je nahnali k výtahům.

...minus 093 a odpočítávám...

Ve čtvrtém poschodí shromáždili Richardsovu padesátičlennou skupinu ve velké nezařízené místnosti, v jejíchž stěnách byly škvíry jako u poštovních schránek. Znovu ukázali karty a dveře výtahu za nimi se zavřely.

Do místnosti vešel vychrtlý muž s řídnoucími vlasy v laboratorním plášti s emblémem Her (silueta lidské hlavy a na pozadí pochodeň).

„Svlékněte se, prosím, a vyndejte si z šatů všechny cennosti,“ řekl. „Pak šaty nastrkejte škvírami do spalovny. Dostanete kombinézy s emblémem Her.“ Velkoryse se usmál. „Ty si pak můžete nechat, ať už ve Hře dopadnete jakkoli.“

Ozvalo se nějaké reptání, ale všichni poslechlí.

„Pospěšte si, prosím,“ řekl vychrtlý muž a dvakrát tleskl rukama jako učitel první třídy, který oznamuje konec přestávky. „Máme toho hodně před sebou.“

„Vy jste taky soutěžící?“ zeptal se Richards.

Vychrtlý muž se na něj zmateně podíval. Někdo se zahihňal.

„Toho si nevímejte,“ řekl Richards a vystoupil z nohavic.

Vyndal si z šatů bezcenné cennosti a vhodil košili, kalhoty a boxerky do škvíry v poštovní schránce. Odněkud zdola krátce vyšlehl hladový plamen.

Dveře na druhém konci místnosti se otevřely (*vždycky* tu byly dveře na druhém konci; byli jako krysy v obrovském, vzhůru směřujícím bludišti: americkém bludišti, napadlo Richardse) a muži přivlekli dovnitř velké koše na kolech, označené S, M, L a XL. Richards si kvůli délce vybral kombinézu XL a čekal, že na něm bude vlát, ale padla mu docela dobře. Byla z měkké přílnavé látky, téměř jako hedvábí, ale o něco tužší. Vepředu měla jediný nylonový zip. Všechny kombinézy byly tmavomodré a na pravé náprsní kapsičce měly emblém Her. Když si je celá skupina oblékla, Ben Richards měl pocit, že ztratil tvář.

„Tudy, prosím,“ řekl vychrtlý muž a zavedl je do jiné čekárny, kde hulákala a řehtala se nezbytná VěVě. „Budeme vás volat po desetičlenných skupinách.“

Nade dveřmi za VěVě byl nápis TUDY doplněný šipkou.

Posadili se. Po chvíli Richards vstal, došel k oknu a podíval se ven. Byli výš, ale stále přšelo. Ulice byly kluzké, černé a mokré. Napadlo ho, co asi dělá Sheila.

...minus 092 a odpočítávám...

Ve čtvrt na jedenáct prošel dveřmi, teď už jako jeden z desetičlenné skupiny. Šli po jednom. Prověřovali jim karty. Byly tu zase ty třístěnné budky, ale tentokrát bytelnější. Stěny byly ze zvukotěsného korku. Stropní světlo bylo tlumené a nepřímé. Ze skrytých reproduktorů se linula nevýrazná hudba. Na podlaze byl plyšový koberec; Richardsovy nohy překvapilo, že stojí na něčem jiném než na betonu.

Vychrtlý muž mu něco řekl.

Richards zamžikal. „Co?“

„Box 6,“ řekl vychrtlý muž káravě.

„Aha.“

Šel k boxu 6. Uvnitř byl stůl a za ním v úrovni očí velké nástěnné hodiny. Na stole ležela ořezaná tužka G-A/IBM a naskládané listy nelinkovaného papíru. Laciného papíru, všiml si Richards.

Vedle toho všeho stála oslnivá kněžka počítačového věku, vysoká sošná blondýna v duhových šortkách zaříznutých v rozkroku. Pod síťovanou blůzkou jí vyzývavě trčely drsné bradavky.

„Posaďte se, prosím,“ řekla. „Jsem Rinda Wardová, vaše zkoušející.“ Podala mu ruku.

Richards jí překvapeně potřásl. „Benjamin Richards.“

„Smím vám říkat Bene?“ Ten úsměv byl svůdný, ale neosobní. Cítil přesně ono vzednutí touhy, které měl cítit při pohledu na tuhle vlnadnou, dobře živenou ženu. Rozčilovalo ho to. Napadlo ho, jestli se těm chudákům, kteří se jdou nechat semlít, předvádí schválně.

„Jistě,“ řekl. „Pěkný kozy.“

„Díky,“ řekla nevzrušeně. Ben už seděl a vzhlížel k ní, zatímco ona na něj shlížela, což dodávalo celé scénérii podivný kolorit. „Dnešní zkouška prověří vaše duševní schopnosti,

zatímco ta včerejší byla zaměřená na tělesné. Bude poměrně dlouhá a oběd dostanete kolem třetí – pokud projdete.“ Na rtech se jí mihl úsměv.

„První část je verbální. Máte přesně hodinu od chvíle, kdy vám předám zkušební brožuru. Během zkoušky mi smíte klást otázky a já vám je zodpovím, pokud budu smět. Nebudu vám zodpovídat zkušební otázky. Rozumíte?“

„Ano.“

Podala mu brožuru. Na obálce byla natištěná velká červená dlaň. Na ní velkými červenými písmeny stálo:

STOP!

A pod tím: Neobracejte na první stranu, dokud nedostanete pokyn od zkoušejícího.

„Těžké,“ utrousil Richards.

„Promiňte?“ Dokonale tvarované obočí se nepatrně pozdvihlo.

„Nic.“

„Po otevření té brožury najdete list s odpověďmi,“ řekla strojeně. „Označujte je prosím zřetelně. Pokud chcete odpověď změnit, nejdřív ji úplně vymažte. Jestliže neznáte odpověď, nehádejte. Rozumíte?“

„Ano.“

„Takže prosím otevřete brožuru na straně jedna a začněte. Až řeknu dost, odložte prosím tužku. Můžete začít.“

Nezačal.

Beze spěchu si ji nestoudně prohlížel.

Po chvíli zčervenala. „Hodina vašeho času už běží, Bene. Radši byste měl –“

„Proč,“ zeptal se, „si každéj myslí, že všichni, kdo přijdou z jižního břehu Kanálu, musej bejt nutně nadrženy a mentálně nezpůsobilý?“

Teď už byla naprosto zmatená. „Já jsem... nikdy...“